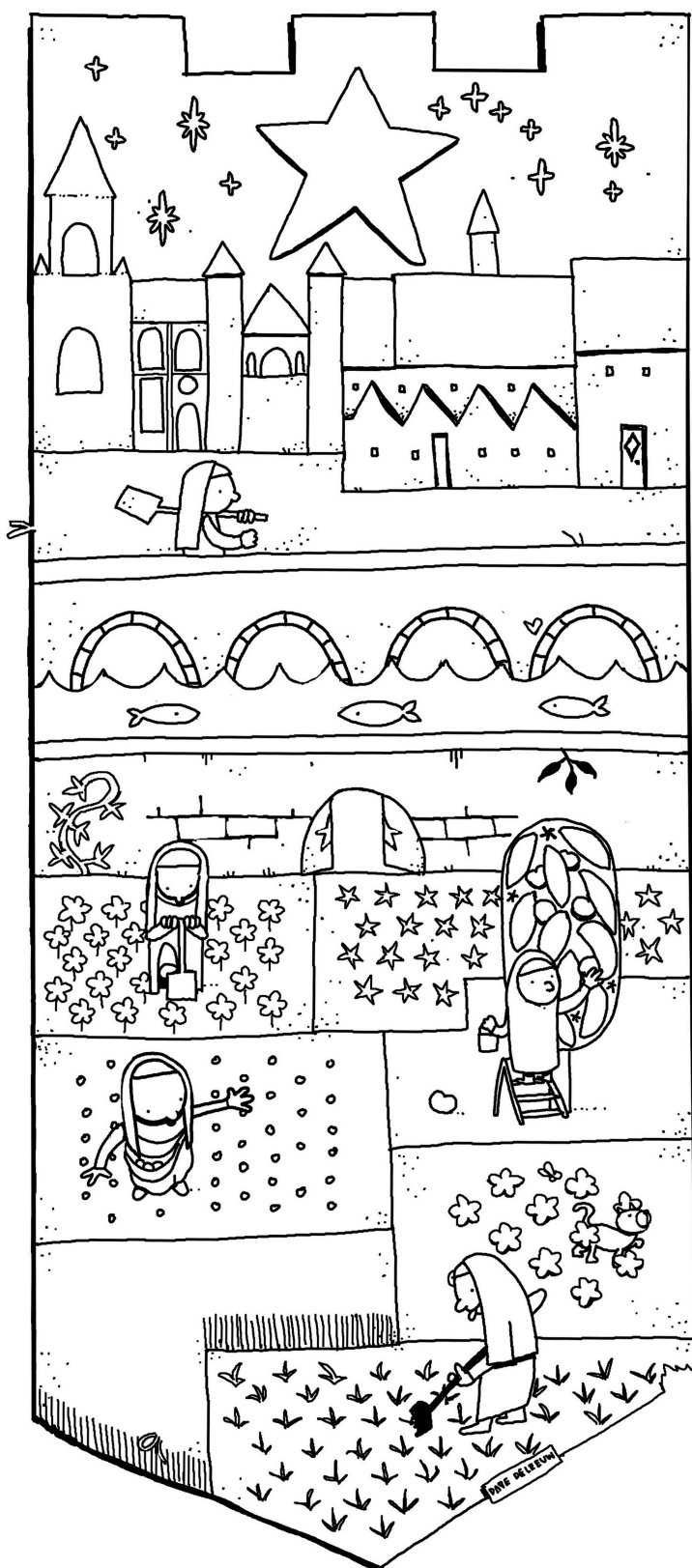

WITVROUWENVELD

Kunstenaar Dave de Leeuw maakte van deze tekening een muurschildering aan de Burgemeester van Oppenstraat in Wittevrouwenveld. Het is een vaandel en vertelt het verhaal van de witte vrouwen die in de middeleeuwen vanuit hun klooster aan het Vrijthof naar de velden net buiten de stadsmuur gingen om te werken.

Dave kleurde de velden zo in dat ze van wol lijken gemaakt, zo ziet het vaandel er zacht en warm uit. Welke kleur geef jij de velden? Kleur maar in! De kleurplaat en de muurschildering hebben 11 verschillen, kan jij ze vinden? Ga maar zoeken! De oplossing vind je via de QR code hiernaast.

Het Witvruikesveendel

Een bijna waargebeurd verhaal over een muurschildering die eigenlijk een toverpoort is. Er was eens, in een wijk met een bijna onuitspreekbare naam – Wittevrouwenveld – een muur. Geen gewone muur, nee hoor! Een muur die al jaren wachtte op iets bijzonders. Op kleur. Op magie. Op... een verhaal.

Toen kwam Dave.

Dave is geen gewone schilder. Nee, Dave ziet dingen die andere mensen niet zien. Waar jij een saaie bakstenen muur ziet, ziet Dave een deur naar vroeger tijden. En dat is precies wat hij besloot te schilderen.

De mensen van Buurtnetwerk Wyckerpoort en Wittevrouwenveld vroegen hem: "Dave, kun jij iets maken over de naam van onze wijk? Over de Witte Vrouwen?" En Dave dacht: Ha! De Witte Vrouwen... die ken ik! Tenminste... een beetje.

Lang, láng geleden – toen er nog geen auto's of scooters waren, en zelfs geen frietkraam op de hoek – leefden de Witte Vrouwen in een klooster bij het Vrijthof. Ze werkten hard, baden nog harder en hielden de stad een beetje netjes. Maar toen kwamen de Fransen. En die besloten in 1796: 'Weg met dat klooster!' En floep – het was weg. Poef. Alleen de naam bleef over.

Jaren later werden er huizen gebouwd, arbeiders kwamen er wonen, en zo groeide het Wittevrouwenveld uit tot de wijk die we nu kennen – vol fietsen, katten en burens die hallo zeggen (meestal dan).

Maar Dave vond dat het verleden niet zomaar mocht verdwijnen. Dus schilderde hij een magisch vaandel op de muur – een soort reusachtige vlag die wapperde in de wind van de verbeelding.

Op dat vaandel zie je van alles:

Helemaal bovenaan twinkelt een grote ster – net als de ster op het wapen van Maastricht.

Daaronder zie je de torens van het Vrijthof en het oude klooster dat ooit bestond. Een Wittevrouw loopt met haar hark over de brug – hop, richting de velden. En onderaan zie je kleurrijke akkers vol werkende Wittevrouwen die graven, zaaien en oogsten alsof het de vrolijkste dag van het jaar is.

Dave maakte het allemaal in kleuren die bijna zingen. De vormen lijken een beetje op een lapjesdeken – een warme, vrolijke deken die je even om je heen wilt slaan. Van boven tot onder zie je patronen van stof, wol en touw, alsof de muur zelf zacht is geworden,

En als je goed kijkt...
heel goed...

dan lijkt het net of de Wittevrouwen nog steeds door het veld lopen.
Misschien zie je ze zwaaien.
Misschien hoor je ze lachen.
Misschien voel je zelfs een beetje trots dat jij in hun wijk woont.

Zo werd een gewone muur een poort naar vroeger, en Wittevrouwenveld een plek vol verhalen.

Geschilderd door Dave de Leeuw, september 2025